

Arrest

nr. 229 452 van 28 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. SAMPERMANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 14 mei 2019, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Waar verzoekers kritiek uiten op de daadwerkelijkheid van het beroep, benadrukt de Raad dat verzoekers met onderhavige procedure beschikken over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 van het EVRM.

3. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, in Griekenland internationale bescherming werd toegekend. Meer bepaald verkregen verzoekers en hun gezin (verzoeker, diens echtgenote en thans verzoekster, plus hun vier kinderen) er op 22 september 2017 de vluchtelingenstatus, met hieraan gekoppeld een verblijfsvergunning geldig van 2 maart 2018 tot 2 maart 2021.

4.1. In de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij Griekenland hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal stelt voorts vast dat verzoekers' basisrechten als personen die internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat hun levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat verzoekers geen valabele argumenten aanvoeren die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoekers beperken zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

4.3. Wat het arrest M.S.S. / België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21 januari 2011 betreft, waar in het verzoekschrift naar wordt verwezen, dient erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs bij Algemene Vergadering heeft geoordeeld dat Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer a priori uitgesloten worden geacht. Bij arrest nr. 205 104 van 8 juni 2018, gewezen door de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd de vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een asielzoeker naar Griekenland verworpen. Ofschoon er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, is er actueel geen sprake meer van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen.

Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland worden niet langer a priori uitgesloten geacht. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. 205 104).

Ofschoon voorliggend verzoek gezien de verleende internationale bescherming, in casu verzoekers' vluchtelingenstatus in Griekenland, niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering ressorteert, dan nog kan het standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werden toegekend in andere lidstaten van de EU zoals Griekenland, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermden er nog meer verankerd zijn en er in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij

het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond. Verzoekers tonen evenwel het tegendeel niet in concreto aan.

Aan verzoekers werd internationale bescherming toegekend in Griekenland waaruit de nodige verplichtingen volgen voor de lidstaat in kwestie. Griekenland is immers als EU-lidstaat gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de status van verzoekers, rechten en voordelen waarvan zij gebruik kunnen maken.

Verzoekers tonen niet concreet aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen of gebruik zouden kunnen maken van voornoemde rechten en voordelen. Ze maken niet in concreto aannemelijk dat ze verhinderd waren om in Griekenland in de elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

4.4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk maken dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Verzoekers wijzen in het verzoekschrift zeer beknopt en erg algemeen op hun persoonlijk wedervaren in Griekenland, waarbij zij enkele van de door hen eerder afgelegde verklaringen herhalen en zich voorts beperken tot enkele algemene en niet in het minst onderbouwde beweringen. Verzoekers slagen er evenwel in hun verzoekschrift niet in een ander licht te werpen op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissingen.

Verzoekers duiden voornamelijk op de algemene problematische situatie en moeilijke levensomstandigheden (voor personen die internationale bescherming hebben verkregen) in Griekenland, zonder dat zij evenwel in concreto aantonen dat zij in een situatie zouden belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Samen met de commissaris-generaal dient te worden vastgesteld dat verzoekers niet concreet aantonen dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien maken verzoekers evenmin op concrete wijze aannemelijk dat zij Griekenland hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Verzoekers maken immers niet op concrete wijze aannemelijk dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

4.5. Landeninformatie, zoals die door verzoekers in het verzoekschrift aangehaald, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie op zich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij echter in gebreke blijven nu zij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroepen met betrekking tot de toegang tot o.a. (taal) opleiding en tewerkstelling, huisvesting, gezondheidszorg en de specifieke kwetsbaarheid waarmee, binnen deze context, erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden in Griekenland te kampen hebben. Hoewel de door verzoekers bijgebrachte informatie getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, blijven verzoekers in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft hun persoonlijke situatie, mishandelingen hebben ondergaan of riskeren te ondergaan omwille van hun hoedanigheid als internationaal beschermden. De Raad herinnert er ook aan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4.6. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreft bovendien een problematiek van louter socio-economische aard dewelke niet valt onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in

beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoekers internationale bescherming, namelijk de vluchtelingenstatus, werd toegekend in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoekers gebruik kunnen maken.

4.7. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekers tonen niet in concreto aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vevat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekers in Griekenland als personen die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers' levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Ze tonen het tegendeel niet aan.

Volledigheidshalve wijst de Raad in dit verband nog op recente rechtspraak, eveneens aangehaald in het verzoekschrift, van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielerzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C- 297/17, C- 318/17, C- 319/17 en C- 438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekers blijven hier evenwel in gebreke.

4.8. Er kan niet ontkend worden dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, zoals o.a. ook blijkt uit de door verzoekers bijgebrachte informatie. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielerprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. Het komt evenwel aan verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij echter in gebreke blijven.

5. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de

verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 juli 2019, leggen verzoekende partijen een aanvullende nota neer met een medisch attest waaruit blijkt dat tweede verzoekende partij een bloedonderzoek heeft gehad en waarin tevens met de hand geschreven staat *“in combinatie met klinisch onderzoek verdacht voor reumatoïde artritis (...)”*. Verzoekende partijen vervolgen dat de situatie in Griekenland problematisch is, rekening dient gehouden te worden met het feit dat zij 4 zeer jonge schoolgaande kinderen hebben. Zij vervolgen dat hun zoontje tevens oogklachten heeft waarvoor zij geen behandeling kregen in Griekenland. Op de vraag over uitleg over de oogklachten stellen verzoekende partijen dat hun zoontje een bril nodig heeft, zij tonen ook de bril die hun kind in Griekenland kreeg maar volgens verzoekende partijen was dit geen bril voor een kind van zes. Op een volgende vraag of hun kind hier dan wordt gevolgd voor oogproblemen, of eventueel een 9ter werd ingediend kan niet worden geantwoord. Verzoekende partijen vervolgen dat tweede verzoekende partij veel medicijnen moet nemen, de medicijnen worden getoond en dat zij reuma heeft. Ook in haar geval is niet duidelijk of er al dan niet een 9ter werd ingediend. Verzoekende partijen wijzen er ook op dat tweede verzoekende partij een hoofddoek draagt en dit een probleem is in Griekenland. Verzoekende partijen besluiten dat hun verzoek opnieuw moet bekeken worden en onderzoek moet gebeuren naar de schending van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partijen stellen dat de situatie in Griekenland problematisch is. De Raad wijst dienaangaande naar hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld: *“In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalden u en uw vrouw de moeilijke levensomstandigheden aan in Griekenland. In het bijzonder verklaarden jullie in Griekenland in het verleden geen werk te hebben gevonden en vreesden jullie bij een terugkeer naar Griekenland in de toekomst geen huisvesting te krijgen zodat jullie met jullie vier kinderen op straat zouden belanden (CGVS A.(...) p. 10-11, CGVS L.(...) p. 7-8).*

Dit zijn evenwel louter sociaaleconomische problemen die op zich niets te maken hebben met de Vluchtelingenconventie. Bovendien dient in dit verband opgemerkt te worden dat jullie in het verleden wel degelijk financiële steun kregen en recht op opvang hadden. Zo verklaarden jullie ongeveer een jaar en 2,5 maand te hebben verbleven in een opvanginitiatief van Caritas in Athene. Jullie kregen een kamer ter beschikking in een vijfkamer-appartement dat jullie deelden met nog vijf andere families (CGVS A.(...) p. 8-9, 11). Jullie kregen eveneens zakgeld, hoewel dit bedrag niet genoeg zou zijn geweest om in jullie levensonderhoud te voorzien (CGVS L.(...) p. 7-8). U verklaarde echter dat jullie opvang tijdelijk was en u daar slechts kon verblijven tot jullie documenten hadden (CGVS A.(...) p. 11). Er dient echter opgemerkt te worden dat jullie ook na het bekomen van jullie verblijfsvergunning nog 8 maanden in het opvanginitiatief bij Caritas inwoonden. Voorts verklaarde u er zelf te zijn vertrokken, nog voor ze u op straat zouden zetten (CGVS A.(...) p. 11). Gezien u zelfs na het verkrijgen van uw status nog tot acht maanden onderdak genoot en u zelf uit jullie opvanghuis vertrok, kan u echter bezwaarlijk stellen dat de Griekse overheid en de instanties, bevoegd voor de opvang van asielzoekers en mensen met een statuut – gezinnen met kinderen zomaar op straat zou zetten. Jullie kunnen dan ook niet voorhouden dat jullie in Griekenland zonder enige vorm van hulp van de Griekse autoriteiten dienden te

overleven of zouden moeten overleven in de toekomst.” Zij werpen geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

Verzoekende partijen poneren dat hun zoontje oogklachten heeft waarvoor hij geen behandeling kreeg in Griekenland, en vervolgen dat tweede verzoekende partij veel medicijnen moet nemen en zij reuma heeft. De Raad wijst omtrent hun toegang tot de gezondheidszorg in Griekenland naar hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld: *“Verder verklaarde u dat er in Griekenland geen medische zorg zou zijn. U legde uit dat jullie vanop het eiland Chios naar Athene werden getransfereerd omdat uw zoon W.(...) een operatie aan zijn ogen nodig heeft omdat hij scheel kijkt. Deze operatie heeft hij in Griekenland echter nooit gekregen. Uw vrouw verklaarde dat W.(...) niet werd behandeld gezien er geen dokter voor kinderen ter beschikking was (CGVS L.(...) p. 6). Uit niets blijkt dan ook dat jullie om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie in Griekenland geen toegang zouden hebben tot, en gebruik zouden kunnen maken van de gezondheidszorg. Voor de beoordeling van medische problemen an sich, dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.*

Daarenboven verklaarden u en uw vrouw dat zij aan reuma lijdt. Wanneer zij echter in Griekenland bij de dokter kwam, weigerde de dokter uw vrouw te behandelen omdat zij een hoofddoek droeg. Bijgevolg werd uw vrouw niet behandeld (CGVS A.(...) p. 10-11, CGVS L.(...) p. 6, 7). Gevraagd of uw vrouw nog bij een andere dokter hulp zocht, verklaarde ze van niet. Ze vertelde dat er nogmaals een afspraak bij dezelfde dokter werd gemaakt en dat deze opnieuw weigerde haar hulp aan te bieden (CGVS L.(...) p. 7). Hoewel dit voorval betreurd wordt door het CGVS, duidt dit niet op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch op een reëel risico tot het lijden van ernstige schade. Deze twee incidenten met één enkele arts tonen immers niet aan dat uw vrouw in geheel Griekenland bij geen enkele andere dokter terecht zou kunnen. Bovendien bleek uit uw verklaringen dat uw zoon M.(...) die lijdt aan anemie, in Griekenland wel degelijk medicatie kreeg en advies met betrekking tot welke voeding best te eten (CGVS A.(...) p. 11). Eén van uw dochters, die op Chios een één-euromuntstuk had ingeslikt, werd bovendien behandeld, waarbij dit muntstuk operatief werd verwijderd (CGVS A.(...) p. 11). Hieruit blijkt dan ook niet dat u en uw familie in Griekenland geen enkele medische hulp/ zorg zouden kunnen krijgen.” Verzoekende partijen werpen geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

Waar verzoekende partijen de bril tonen die hun kind in Griekenland kreeg maar volgens dit hen geen bril voor een kind van zes is, merkt de Raad op dat hieruit slechts kan vastgesteld worden dat verzoekende partijen wel degelijk toegang hadden tot de gezondheidszorg. Uit niets blijkt, en verzoekende partijen tonen dit in ieder geval op dit moment niet aan, dat de gezondheidstoestand van hun zoontje, inzonderheid zijn oogproblematiek, zo ernstig is dat zij genoodzaakt zijn beroep te doen op de Belgische gezondheidszorg, bij gebrek aan mogelijkheden in Griekenland. Verzoekende partijen maken weliswaar gewag van het feit dat hun zoontje scheel kijkt en daar een operatie voor nodig is, doch verder dan beweringen komen zij niet.

Verzoekende partijen leggen een aanvullende nota neer met een medisch attest waaruit blijkt dat tweede verzoekende partij een bloedonderzoek heeft gehad en waarin tevens met de hand geschreven staat *“in combinatie met klinisch onderzoek verdacht voor reumatoïde arthritis (...)”*. De Raad stelt vast dat tweede verzoekende partij in België voor haar medische problemen medisch wordt opgevolgd zoals blijkt uit het voorgelegde medisch attest. Uit het medisch attest blijkt echter niet dat tweede verzoekende partij geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Griekenland. Uit de bestreden beslissingen (zie supra) blijkt voorts dat verzoekende partijen (en hun kinderen) toegang hebben tot de gezondheidszorg in Griekenland.

Wat de beoordeling van de medische problematiek van verzoekende partijen (en hun kinderen) *an sich* betreft, wijst de Raad erop dat medische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen (en hun kinderen) dienen zich hiervoor te wenden tot de daartoe geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het algemeen stellen dat tweede verzoekende partij een hoofddoek draagt en dit een probleem is in Griekenland, volstaat niet om aan te tonen dat zij in Griekenland werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in Griekenland aan bescherming ontbeert. Dit dient

in concreto te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier geheel in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Zij halen aan dat rekening dient gehouden te worden met het feit dat zij 4 zeer jonge schoolgaande kinderen hebben. De Raad merkt op dat verzoekende partijen niet nader toelichten met welke specifieke en concrete elementen, omtrent het feit dat zij 4 zeer jonge schoolgaande kinderen hebben, rekening zou moeten worden gehouden.

Gelet op het voorgaande kunnen verzoekende partijen niet worden gevolgd waar zij besluiten dat hun verzoek opnieuw moet bekeken worden en onderzoek moet gebeuren naar de schending van artikel 3 EVRM. Immers, de Raad verwijst in deze naar het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, waarin het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielerzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. Verzoekende partijen moeten dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij IB geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, (def. zie overweging 90 HvJEU, Ibrahim e.a., 19 maart 2019) waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS